

Lezingen: 1 Samuel1, 20-22.24-28; 1 Johannes 31-2.21-24. Lucas 2, 41-52.

Als we onze tijd vergelijken met die van vroeger, hoor je vaak de opmerking: 'we leven nu in een heel andere tijd'. Dat klopt ook als we het hebben over het gezinsleven. Het gezin, gebouwd op het huwelijk van man/vrouw, trouw aan tot de dood hen scheidt, staat onder druk. Gescheiden mensen gaan een nieuwe relatie aan. Kinderen pendelen op en neer tussen hun gescheiden ouders met een nieuwe relatie, of leven in éénouder gezinnen. We leven in een in een complexe, maar op vrijheid gebaseerde tijd. Was vroeger de man over het algemeen de kostwinner en bleef zijn echtgenote thuis om te zorgen voor het huishouden en de kinderen op te vangen als ze van school kwamen, momenteel hebben vrouwen een bijna even belangrijke rol in het economisch proces en in onze welvaart. Het leven is duur. Je moet wel met tweeën werken om de huishypotheek te kunnen betalen. De huwelijksrelatie is -mede door het hebben van een eigen inkomen- individualistischer geworden en meer gericht op ieders individuele welzijn. Het aantal kinderen is afgenomen tot 1 à 2. De rol van grootouders bij de opvoeding is toegenomen, waar beide ouders overdag werken. Grote veranderingen sinds de jaren zestig van de vorige eeuw, hebben zich dus voorgedaan in de manier van leven met elkaar in huwelijk en gezin. Deze constatering roepen echter ook een aantal vragen op. Een van de vragen is: 'hoe kijken we tegen die veranderingen aan? Hoe vatten we het leven op? Wat verwachten we ervan? Een diepere vraag: 'waartoe dienen wij'? Overkomt het leven ons of zijn we er verantwoordelijk voor? Zijn we alleen verantwoordelijk voor onszelf of ook voor anderen die ons levenspad kruisen? En wat houdt die verantwoordelijkheid in? Zijn we ons daarbij bewust van onze eigen beperkingen en accepteren we de beperkingen van de ander? Het leidt tot de vraag: Wat is de zin van ons leven? Onze huidige manier van leven lijkt niet probleemloos. Als het over gezinnen gaat: Wat zegt het dat zoveel jongeren (25 %) tussen 15 en 35 depressief zijn en zelfs 5% suïcidale neigingen heeft, eenzaam is en onzeker over zichzelf en de eigen toekomst? Ontbreekt het aan echte interesse ('jij mag er zijn zoals je bent; je bent de moeite waard, je bent iemand om van te houden'). De vele contacten die men heeft via internet en smartphone, wat betekenen die werkelijk? Komt onze huidige manier van leven tegemoet aan het grote verlangen van mensen om gezien en bemind te worden? Kan materiële welvaart van de meesten in ons land de innerlijke behoefte aan zin vervullen? Dit soort vragen komen juist in deze tijd op ons af. Daar moeten we samen over nadenken, ook in onze kerk, die er toch is om mensen te verzamelen rond de geboden van liefde zoals uitgewerkt in het Evangelie en het gedrag van Jezus. We vieren vandaag het feest van de H. Familie, Maria, Jozef en Jezus in de situatie van die tijd; waarschijnlijk minder gecompliceerd dan de onze en bouwend op de joodse traditie van eeuwen. Maria en Jozef waren zich bewust van hun verantwoordelijkheid t.a.v. dit bijzondere Jezuskind, mensenzoon en Godszoon. Zijn geboorte in een stal, de band met God door de opdracht in de tempel, de vlucht naar Egypte, het verblijf in Nazareth met timmerman Jozef als de kostwinner, de pelgrimage naar de tempel van Jeruzalem, hun respect voor de eigen weg die Hij Jezus moest gaan, en voor Maria het staan onder het Kruis van haar zoon; het ervaren van de vreugde van zijn opstanding en sterkte van de H. Geest met Pinksteren. De relatie van dit gezin was gebouwd op de grondwaarde van de interesse, geloof in God en elkaar, de liefde voor elkaar ook al kostte het de inzet van het eigen leven. Onze situatie is anders, de na te streven grondwaarden echter blijven dezelfde. Amen. AR